

Az „Egyetem“-nek.

Gondolataim kitünő folyóiratjuk felé szállnak. Az összes tanuló ifjuság baráti egyesülését hirdeti ez a folyóirat. Fenséges eszme, mely csak növeli azt a becsülést, melylyel az egész világ azt a büszke nemzetet tiszteli, melynek bátor ifjúsága először szólította minden nemzet társadalmának jövő harczosait, hogy gondolataikat egy épp oly csodálatos, mint hasznos kapcsolatban egyesítsék.

Oly korban élünk, a hol mindenki külön érdekeinek határait tartván szem előtt, óvakodik másoktól. Az utolsó esztendő történetének figyelmes szemlélése okadatszerűen bizonyítja, hogy nemzeteknek állandó barátsága nagyon megvalósíthatatlan dolog volt. Folyóiratjunktak szelleme — úgy gondolom — ezt a ferde eszmét igyekszik megdönteni, midőn felszólítja az egyetemi ifjúságot, hogy véleményeinek őszinte feltárásával kölcsönösen világosítsák fel egymást minden közérdekű, morális kérdésben; itt minden nemzet valóban büszke lehet, ha példát mutathat fel. Es ha azok a személyek, kiket a társadalom nevel helyettesítőikül a jövőre, felvilágosítást nyertek nagy részéről azoknak a dolgoknak, melyek felett ma még vonakodnak a népek, hogy egymást jól megértsék: igaz reménység biztat, hogy az egész emberi társadalom története kevesebb példát nyújt majd a gyűlöletre és félreértésekre vonatkozólag, mint a multban.

Mind ezért — minthogy folyóiratjuk az egész egyetemi ifjuság jó reménységének előjele — bátor leszek, teljes sikerére a legőszintébb kívánságaimat tolmácsolni, fenntartván magamnak a jogot, hogy visszatérjek szélesebb mederben kifejteni és előadni néhány fent említett gondolatomat, minden egyetemi hallgató társam meglegedésére

igaz tisztelőjük:

Andronicos Vlastos,
joghallgató.

Athen, 1903. márczius.